

Imatge del propassat 1 d'octubre, a Pamplona: d'esquerra a dreta, Llorenç Serra Ferrer, màxim accionista del Reial Club Esportiu Mallorca; Jaume Cladera, president formal del club; i Patxi Izco, president de l'Osasuna.

La maledicció del Mallorca

La història recent del Mallorca és plena d'episodis estranys, tots marcats per propietaris que no acaben d'estar a l'altura de les circumstàncies. Gent que vol fer negoci d'alguna manera i que diu que el seu objectiu no és, en absolut, de fer negoci. Part intrínseca del ritu futbolístic: mai no dir la veritat. I el vetust Reial Club Esportiu Mallorca en té per dar i vendre, de propietaris que menteixen contínuament, en cerca d'interessos que no són convergents amb el club. Des que el Mallorca es va trobar obligat a convertir-se en SAE (societat anònima esportiva), la inestabilitat accionarial és constant. El darrer episodi es viu ara mateix. L'objectiu és vendre el Mallorca o,

Ja hi tornem a ser. Les turbulències en el si de la societat anònima esportiva omplen d'incertesa el futur del Reial Mallorca.

si més no, que un grup d'inversors hi fiquin molts doblers.

Fracassos. Quan el Mallorca va engegar el procés per a convertir-se en SAE, el metge, empresari i directiu del club Miquel Dalmau –que es va morir en es-

tranyes circumstàncies, oficialment per suïcidi– va fer les primeres passes per a convertir el club al *capitalisme popular*, per dir-ho d'alguna manera. És a dir, que, en comptes de socis, tingués accionistes. Molts propietaris alhora, milers. Dalmau deia aleshores en una entrevista a EL TEMPS: “El Mallorca no serà de ningú en particular i serà de tots els mallorquinistes al mateix temps.” La idea era fàcil d'explicar i pareixia que tendria un gran èxit. Cada soci tendria la possibilitat de comprar accions, finançant la compra a llarg termini a través d'una caixa d'estalvis. Pareixia bo de fer. Però fracassà. A partir d'aquell moment, el temor de Dalmau, que el Mallorca fos d'uns pocs que podrien fer i desfer d'esquena als socis –que amb la SAE esdevenien mers abonats–, s'acomplí. I fins ara.

El problema és que aquests *pocs* que l'han controlat, han convertit el Mallorca en un caramull de desbarats. Primer va ser Antonio Asensio –el pre-

sident del Grup Zeta, mort l'any 2001–, que adquirí la majoria d'accions i va posar Bartomeu Beltran de president formal del club. Durant uns quants anys va anar bé, però la crisi del grup editor acabà afectant l'entitat futbolística. Després d'un temps d'estira-i-arronses entre aspirants a controlar la SAE, el constructor i promotor immobiliari Vicenç Grande controlà una part important de les accions, que posteriorment amplià, fins a convertir-se en el propietari de més del 90% de la SAE. Amb Grande és quan l'empresa esportiva viu els moments més estrambòtics. Acorralat per la crisi, les empreses de Grande entren en concurs de creditors i ell cerca desesperadament un comprador. Durant més d'un any, el desgavell no s'atura. A Mallorca hi apareixen personatges fantasmagòrics que diuen voler adquirir el club. I al final, res.

Amb les empreses sota control judicial, Grande és obligat a vendre el Mallorca a Mateu Alemany, ex-director general de l'entitat. Alemany no dissimula el seu objectiu: vendre l'entitat a algú "amb garanties". Dos intents de venda acaben grotescament, amb bescanvi de querelles i tot, i amb una venda que al final no ho fou a un empresari madrileny. Els desbarats aparentment s'acabaren quan Llorenç Serra Ferrer –ex-entrenador del Mallorca, i també del Barça, entre més equips– encapçalà un grup inversors i compren la majoria d'accions. Pareixia –ho deien tots els entesos– que començava una etapa d'estabilitat i normalitat. Però ha durat poc.

Serra Ferrer posà al capdavant de l'equip Michel Laudrup. Un entrenador

amb un perfil tan baix com alt *glamour* i nom futbolístic històric. Era l'estiu del 2010. La primera temporada acaba amb el Mallorca mantenint-se, pels pèls, a primera. L'estiu d'enguany les divergències per uns fitxatges enterboleixen la relació entre Serra Ferrer i Laudrup. Durant tot l'estiu hi ha bescanvi de declaracions tenses que esclaten al setembre, quan l'ajudant de Laudrup, Erik Larsen, en una entrevista a un mitjà danès, diu que Serra Ferrer és "una mala persona". La reacció és immediata: Larsen és despatxat i Laudrup dimiteix l'endemà. Aleshores esclata la guerra civil. La família Nadal –del tennista Rafel Nadal–, accionista minoritària, "lamenta" la dimissió de l'entrenador. El director general, Pedro Terrasa, té paraules d'agraïment per a Laudrup. Aquestes dues parts no donen suport exprés a Serra Ferrer.

La guerra es desferma durant la setmana final de setembre i la d'inici d'octubre. S'arriba al punt que un conseller de l'entitat, de màxima confiança de Serra Ferrer, el professor de dret Miquel Coca, fa declaracions als mitjans de comunicació parlant d'una "conspiració" contra Serra Ferrer per a obligar-lo a vendre les seves accions i lliurar el club a algú estranger. Acusa directament el director general, Pedro Terrasa, de ser darrere l'operació: "O se'n va ell o ens n'anem nosaltres", va sentenciar.

Durant el cap de setmana de l'1 i 2 d'octubre hi ha frenètiques negociacions, amb el president institucional –és a dir, sense poder executiu–, Jaume Cladera, intentant posar pau entre les parts enfrontades. La cita per a l'esclat

A Palma, ningú no es creu que s'hagi acabat la guerra interna al Mallorca

o per a l'armistici era el dilluns dia 3. Un consell d'administració extraordinari. Tota la premsa deia que en sortirien vencedors i vençuts. Finalment, però, hi ha un compromís, en paraules de Cladera, de "remar tots junts en la mateixa direcció", a més de les típiques frases del futbol que no volen dir res: "El passat, passat", "El més important és el club", etc.

Naturalment, a Palma ningú no es creu res. Cap mitjà de comunicació no considera tancada la guerra interna. Tothom parla d'una simple treva. Segons la premsa mallorquina, al capdavant de tot plegat s'hi mou l'interès a vendre la SAE Mallorca a un poderós grup inversor suís. S'ha arribat a parlar d'una quantitat enorme, de l'ordre d'uns 30 milions d'euros. Però no es pot oblidar que la SAE encara resta sota concurs de creditors, que els administradors concursals han d'autoritzar els moviments importants de diners i que, en fi, no pareix gaire lògic en aquests moments de crisi econòmica que un grup inversor suís aquesta quantitat –és a dir, amb intenció de guanyar-hi diners– en una SAE amb tants de problemes, entre els quals la debilitat esportiva, perquè si acabàs a segona, lògicament, el preu minvaria.

Miquel Payeras

La seva connexió fàcil, ràpida i segura amb Europa, amb el món.

Barcelona **Europa**

- ◆ El primer port espanyol en tràfic internacional.
- ◆ El port capdavanter de la Mediterrània i del sud d'Europa.
- ◆ El port de creuers núm. 1 d'Europa i el quart del món.
- ◆ El primer port a obtenir la certificació de qualitat ISO 9001.

Una connexió mai vista

Port de Barcelona
www.portdebarcelona.es

Entitat beneficiària del fons de cohesió de la Unió Europea